

FILIP ALEXANDERSON PRVORODENÝ

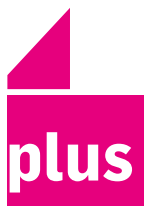
AKČNÝ SCI-FI TRILER ZO ŠTOKHOLMU

PLUS

Prvorodený

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Filip Alexanderson

Prvorodený – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRVORODENÝ

FILIP ALEXANDERSON
PRVORODENÝ

PLUS

Copyright © Filip Alexanderson, 2015
Published by agreement with Ahlander Agency
Translation © Katarína Uhríková, 2015
Cover illustration © Michael Petrus, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0460-2
ISBN e-knihy 978-80-259-0485-5
(1. zverejnenie, 2016)

KAPITOLA 1

Tackala sa v tme s dieťaťom v náručí. Vyblednutá nočná košeľa jej okolo holých nôh. Hoci bola bosá a miestnosťou prúdil silný prievan z nemocničnej ventilácie, jediné čo cítila bol chlad sálajúci z dieťaťa. Absencia života. Kľčovito zvierala zmeravené telíčko a tisla si ho k hrudi. Biela žiara stropných lúčov odhalila škvrtu na svetlej budúcnosti, ktorá sa teraz zmenila na čierny tunel do večnosti, podobný úzkej banskej šachte vedúcej hlboko do podzemia. Hustá ťažoba nemocničného prostredia pôsobila klaustrofobicky. Ústa a oči chceli kričať, no hlas jej uviazol v hrdle. Celé telo zachvátila obrovská panika. Z tmy sa vynoril muž v bielom. Zastal, podišiel k nej a pokúsil sa oslobodiť dieťa z jej zovretia. Obkolesili ju ďalšie biele plášte. Výkrik, ktorý po celý čas vrel v jej vnútri, sa konečne vydral von. Hrôzostrašný výkrik plný bolesti. Zúfalý protest matky, ktorá prišla o svoje novorodené dieťa. Zakrátko doznal a utíchol.

KAPITOLA 2

Jonas stál za plotom a díval sa na rozostavanú budovu. Fúkal ostrý vietor a studený dážď mu bičoval zátylok. Golier spodného trička mal celkom premočený. Bol vonku od skorého rána a toto bola už štvrtá stavba, ktorú dnes navštívil. Buldozéry uhládzali masy lepkavej zeminy a posypávali ju štrkom. Robotníci sa plahočili po členky v bahne. V zadnej časti pozemku už začali pokladať betónové základy. Jonas si zložil kapucňu a zamieril k barakom. Vytrvalý hustý dážď mu zahmlieval výhľad ako vlhká opona a menil typický hluk stavby na tlmený lomoz. Keď prechádzal okolo stohu hrubých plastových kanalizačných rúr, takmer zakopol o železný nosník.

„Watch out!“ zahrmel počerný chlapík s čapicou na hlave.

„Sorry, przepraszam,“ odvetil Jonas a uhol mu z cesty.

Pokračoval popri haldách oceľových prútov, špinavých polystyrénových tvárnic, cementových rúr a drevotrieskových dosiek, až prišiel k malej modrej unimobunke. Vo vnútri bolo teplo a vlhko. Okná boli zarosené a miestnosť páchla ako mokrý pes. Takmer celá podlaha bola pokrytá blatom. Vedľa provízorneho stola vyskladaného z kníh a sadrokartónu stál muž s telefónom pri uchu. Oblečený mal modrý pršiplášť a na hlave mal helmu. Stôl bol zahádzaný výkresmi, nedopitými plastovými fľašami, kadejakým náradím a nabíjačkami. Chvíľu hovoril po anglicky, chvíľu po švédsky. Očividne bol v strese. Muž na Jonasa podráždene zagánil. Neznášal, keď ho karhali za cudzie prešľapy. Keď ukončil rozhovor, rýchlo načarbal na sadrokartón hrubú skicu nejakej nosnej konštrukcie a rázne preškrtol pôvodnú.

„Vy ste ten elektrikár?“ spýtal sa s anglickým prízvukom, pričom neustále upieral pohľad na nákres pred sebou.

„Nie.“

„Too bad.“ Pod skicu napísal niekoľko čísel. „So, čo tu robíte?“

„Nepotrebuje te pomocnú silu?“

„No, I need the fucking elektrikár!“ Muž hodil pero do chaosu na stole. Trafil plastový pohárik, ktorý sa prevrátil a zvyšky studenej kávy sa rozliali po výkresoch. „Fuck!“

Jonas sa otočil na päte a vyšiel von. Už to budú dva týždne a stále nič. Opäť si natiahol kapucňu na hlavu a díval sa ako ťažké stavebné stroje bojujú s rozbrázdneným, bahnistým terénom. Čím skôr si musí niečo nájsť, inak nebude mať z čoho zaplatiť nájomné.

„Chlapče, čo vlastne vieš?“

Spod malej striešky sa na neho díval starší muž v montérkach s cigaretou v ruke. Jonasovi chvíľu trvalo, kým mu odpovedal. Nemal náladu na prázdne rečičky a pochyboval, že z debaty s týmto chlapíkom by mohol mať nejaký prospech.

„Ak potrebujete vykopať jamu, stačí len ukázať kde.“

Muž sa zachechtal.

„Zaujímavé. Väčšina chalanov v tvojom veku sa nechce dobrovoľne zašpiniť.“ Muž fajčil a nonšalantne si Jonasa premeriaval.

Jonas bol vysoký, mal široké ramená, rovný nos, vysoké čelo a modré oči hlboko posadené v jamkách. Polodlhé vlasy, rovnako ako trochu riedke chumáče brady boli svetlej farby. Tváril sa vážne a mal pevný pohľad.

„Kde si pracoval predtým?“

„Všade možné.“

„Tento týždeň by sa nám zopár chlapov na výkopy zišlo a aj budúci týždeň sa nejaká práca nájde. Máš záujem?“

„Iste.“

„Pozhováram sa s Trevorom.“ Muž si poslednýkrát zhlboka s pôžitkom potiahol z cigarety a hodil ohorok do mláky. „Zastav sa v pondelok a popíšeme papiere.“

Jonas rýchlo odvetil.

„Ak sa vykašleme na papiere, môžem začať hneď teraz.“ Keď pracoval načierno, vždy nakoniec dostal viac peňazí, taká bola bežná prax. Ak si vedúci nepotrebovali kvôli každému jednému výdavku pýtať súhlas nadriadených, tak vždy prihodili niečo navyše za nadčasy. Rozpočet na mimoriadne náklady sa míňal ľahšie než mzdový. Okrem toho by trvalo minimálne mesiac, kým by mu peniaze prišli na účet a Jonas toľko času nemal. „V konečnom dôsledku vás to vyjde lacnejšie.“

Muž sa na neho chvíľu mlčky díval.

„Si Švéd?“

„Jasné. Zlatan do toho!“

Muž sa zaceril.

„Dobre, chlapče. Choď za Miroslavom, tam pri šachte. Povedz, že ťa posiela.“ Ukázal smerom k buldozéro.

„Vďaka.“

Konečne, pomyslel si Jonas. Utriel si dažďové kvapky z tváre, natiahol si pracovné rukavice a pobral sa do blata medzi ostatných robotníkov.

KAPITOLA 3

Niečo bolo vo vzduchu, cítila to. Eldh si čupla na chodník. V hust-
núcej tme bolo čoraz ťažšie rozoznať malú siluetu na kope odpa-
du, prikrývok a starých časopisov. Od zálivu Saltsjön vial chladný
večerný vietor. Zdvihol igelitové vrečko, ktoré chvíľu tancovalo vo
vzduchu pod betónovou klenbou, až ho napokon vtiahlo pod kí-
bový autobus smerujúci na stanicu Slussen. Eldh opatrne odhrnu-
la okraj špinavého červeného spacieho vaku. Vo vnútri sa skrývala
malá vrásčitá tvár so zlepenou bradou a sivými, strapatými chuch-
valcami vlasov. Oči boli zatvorené. Zdalo sa, že muž hlboko spí.

„Gunnar, si v poriadku?“

Muž nereagoval. Špina, zaschnutá krv a opuchliny svedčili o ťaž-
kom živote na ulici. Eldh sa oňho starala už dlhšie. Vedela, že nie
je najmladší, no uhádnuť presný vek by nedokázala. Vo štvrti Sö-
dermalm žil dlhé roky, na ulicu sa dostal dávno pred tým, než Eldh
začala pracovať pre Spoločnosť.

„Gunnar, počuješ ma?“ Jemne ním zatriasla.

Stále žiadna odpoveď. Mužov dych sa v studenom vzduchu me-
nil na paru, alkohol z neho netiahol viac ako obvykle.

No zacítila ešte niečo iné.

Slabý zápach elektriny. Alebo skôr zápach elektriny, ktorá pre-
nikla tkanivom. Zápach, ktorý bol Eldh dobre známy. Celkom
zmeravela.

Opatrne mu nadvihla viečka a pohľad na prázdne belmá potvr-
dil jej obavy.

„Dopekla!“

Tento bol už siedmy. Všetci boli štokholmskí bezdomovci. Za-
čalo sa to pred rokom. Nad prvými prípadmi len mávla rukou,
predpokladala, že ide o typické predávkovanie. Občas sa to stá-
valo, teraz si však bola istá, že jej podozrenia sú pravdivé. Ne-
pokoj, ktorý v poslednom čase pociťovala pred každou večernou
obchôdzkou, bol opodstatnený. Toto nemalo s drogami nič spo-
ločné. Ak niečo s istotou o Gunnarovi vedela, tak to, že elektrinu
by si nikdy v živote nešlahol.

Eldh sa čelom oprela o studený betón a ticho zahrešila. Zápach sa ešte nestihol rozplynúť, stalo sa to teda len pred chvíľou. Človek, ktorý Gunnara pripravil o život, musel byť blízko. Zatvorila oči a napla sluch. Zvuky z neďalekého dopravného uzla sa odrážali od betónového chodníka. Ľudia, autá, kroky, autobusy, rozhovory cez mobily. Prudké vlnobitie vyvolané silnými poryvmi vetra v zálive Riddarfjärden. Koľajnice železnice Saltsjöbanan slabo vibrovali, vlak bol na ceste do Danvikstull. Stiahla si kapucňu a sústredila sa na zvuky, ktoré k nej prúdili jeden za druhým. Okolie frekventovaného uzlu Slussen poznala dokonale, epicentrum Södermalmu, ekvalizér spoločenských vrstiev. Na nástupišti o dve poschodia vyššie so škripotom zastala súprava metra. Prehodili výhybku. Drobné kvapky dažďa ticho dopadali na asfalt. Postupne vyradovala každý identifikovaný zvuk a zmes, ktorá zostávala, bola čoraz tichšia a tichšia. Z reproduktora znejúci pokyn: „Ukončite nástup, dvere sa zatvárajú.“ Čosi zašuchotalo a vypadlo z automatu na sladkosti na nástupišti. Nezáživné konverzácie. Jemné bzučanie vysokého napätia.

A ešte niečo.

Sotva badateľné rušenie. Zmena v pravidelnom elektrickom rytme. Nieкто sa napojil na sieť.

Autobus z mesta Nacka dorazil do cieľa. Vyskočila z neho skupinka hlučných tínedžerov, ktorých do hlavného mesta prilákal atraktívny nočný život. Len kúsok od Eldh zarachotila prázdna plechovka od piva, ktorú ktosi hodil o stenu. Ostré rinčanie sa ozývalo medzi betónovými piliermi a vyviedlo ju z rovnováhy. Opäť lokalizovať ten zvuk by jej trvalo pridlho, no už počula to, čo potrebovala. Eldh presne vedela, kadiaľ vedú drôty vysokého napätia. Jeden popri každej zo štyroch koľají, dva v diaľničnom tuneli a jeden na železničnom moste. Najjednoduchšie bolo použiť elektrické vedenie metra. Občasné prerušenie by nepritiahlo žiadnu neželanú pozornosť. Nežne pobozkala vráskavé čelo a tvár starého muža opäť prikryla spacím vakom. Napriek tomu, že všetci ostatní budú tvrdiť, že stále žije, ona vedela, že opak je pravdou. Zostala z neho len prázdna schránka. Gunnar tento svet nadobro opustil.

Namáhavo vstala, ponáľhovala si zmeravené končatiny a snažila sa utriediť si myšlienky. V tuneli medzi nástupišťami Slussen a Medborgarplatsen sa nachádzala transformačná stanica. Keby bola na jeho mieste, použila by práve tú.

KAPITOLA 4

Jonas premrzol do špiku kostí. Čakal na metro a snažil sa trochu zohriať. Šaty mal mokré a zablatené a nohavice sa mu rozpárali v rozkroku. Pracoval do neskorého večera. Domov odchádzal až v polovici nočnej šichty, aby odrobil toľko hodín, koľko sa len dalo. Nenádejal sa, že by mu dali zálohu, no snáď dostane peniaze včas, aby stihol zaplatiť nájomné. Konečne sa pred ním objavilo svetielko nádeje.

Práve vychádzal cez turniket na stanici Karlaplan, keď ho zachvátila prudká bolesť. Do biela rozpálený blesk sa mu rozpínal v hlave. Dočerta. Len nie teraz. Oblial ho studený pot a prišlo mu nevoľno. Blesk mu pomaly krúžil okolo mozgu, zvnútra ho oslepoval, zatiaľ čo ústa naplnila horká kovová pachuť. Na tú odpornú migrénu si nikdy nezvykne a hoci s ňou bojoval po celý svoj život, zakaždým sa cítil rovnako ako po prvýkrát. Trápila ho odjakživa. Skazila mu detstvo a v puberte sa všetko len zhoršilo. Občas sa objavila aj niekoľkokrát do týždňa. Bolo len otázkou času, kedy ho nohy prestanú poslúchať. Bolesť začínala byť neznesiteľná. Jonas vyšiel eskalátorom na ulicu, narazil do prístreška autobusovej zastávky a v úzkom zornom poli, ktoré zatiaľ oslepujúca biela bolesť nezasiahla, sa usiloval nájsť správny smer. Ľudia mu uhýbali z cesty, bočili od neho. Už takmer nič nevidel. Tackal sa po chodníku, na chvíľu sa oprel o počmáranú rozvodnú skriňu, potom opäť naslepo tápal ulicou až napokon našiel správnu bránu. Naveľa sa mu podarilo vyfukovať správny vstupný kód a vrátil sa do výťahu. Konečne ležal vo svojej posteli, no sotva si to uvedomoval. Netušil, akým zázrakom sa dokázal dovliecť domov. Každý pokus ovládnuť svoje roztrasené vedomie jeho stav len zhoršil. Balkónové dvere sa s vrzganím zavreli. Nieкто z neho stiahol mokré šaty a prikryl ho paplónom. Jonas už ďalej nedokázal bojovať. Poddal sa bolesti, ktorá vytlačila všetky myšlienky a stratil sa v temnote.

Keď sa zobudil, bola hlboká noc. Neodvážil sa ani pohnúť. Báł sa, že aj najmenší pohyb by mohol bolesť hlavy opäť oživiť. Netrúfal si ani len otvoriť oči. Nemal poňatia o čase. Niekedy ho migréna odstavila na celý deň, niekedy len na pár hodín. Zdalo sa, že tento raz bola k nemu relatívne milosrdná. Za oknom ešte vždy vytrvalo pršalo. Na tvári zacítil závan chladného vzduchu. Cez pootvorené okno sem-tam začul zvuk okoloidúcich osamelých áut. Z obývačky znel tlmený šum televízie. Pomaličky otvoril oči na úzke štrbinky. Zdalo sa, že zatiaľ je všetko v poriadku. Všetko nasvedčovalo tomu, že migréna je preč. Mohlo to byť aj horšie, pomyslel si a pohľadom prebehol po izbe. Hlavou však radšej nehýbal. Z tmy jesennej noci nebolo ľahké niečo vyčítať, no predpokladal, že môžu byť zhruba tri hodiny. Ubehlo niekoľko minút a Jonas sa konečne opatrne posadil na posteli. V mozgu cítil slabú pulzujúcu bolesť, akoby mal vo vnútri modrinu, ale to najhoršie už mal za sebou. Vstal a urobil zopár neistých krokov. Po ťažkom dni na stavbe ho bolelo celé telo, najviac cítil chrbát a ramená. Po všetkej tej drine s cementom mu na rukách navreli krvavé mozole, no nerobil si z nich ťažkú hlavu. O pár dní stvrdnú a dovedy to nejako vydrží. Nohy, dlhé hodiny uväznené v deravých čizmách, mal bledé a opuchnuté. Stále len prší. Takmer zatúžil po zime. Radšej mráz než dážď, pomyslel si. Daždivé jesenné dni boli najhoršie.

Prešiel do kúpeľne, opláchol si tvár, vymočil sa a obliekol si čisté trenírky.

„Si hladný?“

Jonas nevládal odpovedať, na znak súhlasu len zavrčal. Od obe da nemal nič v ústach. Nemal chuť do jedla, no vedel, že niečo predsa len musí dostať do žalúdka. Otvoril chladničku, no našiel nič, len plechovku nakladanej cvikly a poloprázdny pohár majonézy. Vyprázdnil zvyšok v škatuli mlieka, no nemal dostatok síl ani na to, aby ho vyplúľ, keď zistil, že je skysnuté.

„Aspoň mlieko si mohla kúpiť, mama,“ precedil cez zuby, hoci dobre vedel, že niečo také bolo nanajvýš nepravdepodobné.

„V mrazničke je sekaná so zemiakmi,“ ozvalo sa ľahostajne z obývačky.

„Viem,“ ticho odvrkol. „To ja som ju kúpil.“

Mikrovlnná rúra cinkla. Jonas sa posadil na pohovku s tanierom v ruke. Mäso bolo zvonku horúce a vo vnútri zmrznuté, no jemu to stačilo. Televízny sprievodca programom dookola skákal po jednotlivých reláciách, určite to už trvalo minimálne hodinu. Vypáčil diaľkový ovládač z matkinej ruky a začal prepínať kanály. Keď našiel nič zaujímavejšie, skončil pri dokumentárnom seriáli o svorke hyen. Pomasíroval si spánky a stuhnutú čelusť.

„Bolo to zlé?“ spýtala sa.

„Nie horšie ako obvykle,“ odvetil.

Tým sa ich rozhovor skončil.

Letargicky sa díval na televíziu asi polhodinu, potom neochotne vzal do rúk skriptá, ktoré ležali na konferenčnom stolíku a snažil sa sústrediť. Vydržal len zopár kapitol. Psychicky bol celkom vyštvavený a po polhodine prehrýzania sa cez vzrušujúci svet obchodného práva, to musel vzdať. Nemal ani poňatia, čo vlastne prečítal. Skôr než sa vrátil do postele, prehodil deku cez mamine plecia. Nebol si istý či spala, každopádne sa nehýbala a ani nezareagovala na jeho „dobrú noc“. Potom si ľahol a tvrdo zaspal.

KAPITOLA 5

„Prepáčte, ale tam ísť nesmiete.“

Eldh z peňaženky vytiahla kartičku a zamávala mu ňou pred nosom.

„To je v poriadku, chlapče. Pracujem tu.“

Eldh si vopchala zákaznícku kartu obchodnej siete Coop do vrecka, zbehla dolu oceľovým schodiskom na konci nástupišťa a pokračovala pozdĺž koľají. Žiadne ďalšie námietky už nepočula a skutočnosť, že sa vôbec niekto ozval, ju mimoriadne prekvapila. Pre Štokholm bolo čosi také nanajvýš netypické. Zopár ďalších cestujúcich sa na ňu dívalo, no v skutočnosti ju nikto naozaj nevidel. V hromadnej doprave bol každý ponorený do vlastného sveta. Tunel bol síce tmavý, ale v pravidelných rozstupoch svietilo z hrubých stien ostré biele svetlo silných žiaroviek. Odrazu začula, ako jedna zo súprav opúšťa stanicu Medborgarplatsen a rozbehla sa k úzkemu výklenku, aby ju vodič nezbadal. Stiahla si kapucňu hlboko do tváre a úkosom sa dívala na svetlá vozňov, ktoré sa okolo nej mihali v rýchlom slede. V diaľke pred ňou sa otváral úzky priechod, spájajúci protibežné koľaje. Kráčala popri elektrickom vedení, ktoré sa tiahlo pozdĺž stien tunela, stáčalo sa do priechodu a zmizlo za murovanou priečkou. Eldh konečne našla presne to, čo hľadala. Oceľové dvere, pokryté nápismi a výstražnými značkami, s nenápadnou cedulkou v pravom hornom rohu nápisom *Vysoké napätie TBS031*. Oprela sa o stenu a zatvorila oči. Odčlenila škripavé zvuky koľají, cvakanie výhybiek a sústredila sa len na vysoké napätie. Tentoraz ho našla takmer ihneď. Pravidelné bzučanie transformátora za dvierkami deformovalo známe rušenie, rytmická ruptúra opakujúca sa každých sedem sekúnd.

Eldh z vrecka vybrala chladný kovový boxer a natiahla si ho na prsty ľavej ruky. Počkala, kým okolo nej presvištia obdĺžnikové svetlá súpravy smerujúcej na juh a opatrne položila ruku na kľučku. Dvere boli odomknuté. Keď stisla kľučku, na tvári sa jej zjavil napätý výraz. Oceľové dvere sa otvorili a Eldh cez úzku škáru

prekĺzla tíško a s prekvapujúcou ľahkosťou. Bola dosť mohutná. Nie tučná, no vysoká, statná a široká ako dvere do stodoly. V mladosti vyzerala ako pravá Valkýra. Muži sa na jej plavú krásu lepili ako osy na med, pribúdajúce roky si však vybrali svoju daň. Možnože už vyzerala na päťdesiat. A možno ani nie. Život jej však do cesty postavil priveľa nástrah. Jazvy, zlomený nos a stuhnuté kĺby svedčili o strmej priepasti skrytej za jej tmavomodrými očami.

Dvere nechala odchylené, zastala a očami jastrila po tmavej miestnosti. Rytmické bzučanie elektriny jej preniklo cez kožu a všetky chĺpky na tele sa okamžite zježili. Opačný koniec miestnosti slabo osvetľovala malá žiarovka. Zrak jej padol na dlhý rad regálov vysokých až po strop, na ktorých boli zavesené kovové platne s navíjacími káblami. Rozvodňa bola chránená drôteným pletivom a všade navôkol viseli žlté výstražné štítky so symbolom blesku a s nápisom VYSOKÉ NAPÄTIE. Steny boli pokryté káblami a elektrickými vodičmi. Miestnosť páchla cigaretovým dymom. Alebo skôr cigarovým. Necítila nič viac, len melodický pulz elektrickej energie. Keď obozretne kráčala medzi zástupmi transformátorov, zrníčka štrku jej vĺzgali pod čižmami. Na jednom zo zadných transformátorov zbadala dve krokosvorky. Z jednej vybiehal čierny, z druhej červený kábel a spolu sa strácali za rohom. Eldh na ich konci vytušila kľáčiacu postavu, chrbtom otočenú k drôtenému pletivu. Niečím sa zaoberala. Štartovacie káble mizli pod jej bundou, tvár zakrývala veľká kapucňa. Na podlahe žiaril hnedý cigarový ohorok. Vedľa postavy stál červený ručný vozík, o ktorý bola upevnená stará, obnosená cestovná taška, celá posiatá vyblednutými, staromódnyimi samolepkami s fotografiami atrakcií ako Eiffelova veža alebo Cukrová homoľa. Predné vrečko na taške bolo odzipsované a Eldh vo vnútri rozoznala kontúry nejakého zvláštneho prístroja. Pripomínal vnútro starého rádia s tranzistorom, kovovými súčiastkami a rôznofarebnými vodičmi. Eldh čosi také nikdy predtým nevidela. Z tašky vytrčal hrubý čierny kábel a vinul sa až pod šaty čupiacej postavy. Do uší jej udrelo sotva počuteľné pohmkávanie, akési mimovoľné pospevovanie niekoho, kto v hlbokom sústredení niečo tvorí. Akoby to bol

remeselník, alebo možno umelec. Eldh sa nenápadne posunula o krok bližšie.

Okolo priechodu prebleskli dva spoje, každý z jednej strany. Prie- van, ktorý vznikol, zachytil dvere a s obrovskou silou ich rozpleš- til dokorán. Keď dvere s ohlušujúcou ranou udreli do steny, Eldh sa inštinktívne otočila. Dvere sa odrazili späť a s rachotom sa za- plesli. Keď sa Eldh znovu obrátila, záhadná postava tam už nebo- la. Ešte stihla začuť zopár ľahkých krokov a hrkot vozíka medzi transformátormi. Elektrina a iskry prýštili ako fontána a ožiarili celú miestnosť životunebezpečným ohňostrojom, až kým zariade- nie neskratovalo a nevyšlo sa. V miestnosti zavládla čierno čierna tma a vzduchom sa širil zápach spáleného kovu a charakteristický ostrý pach ionizovaných častíc.

Eldh cúvla k stene. Zvyškový prúd pretekajúci zariadením občas zaiskril, no na osvetlenie miestnosti to nestačilo. V tme tesne pred ňou sa ozvalo škŕkanie štrku o betónovú podlahu. Päťou naslepo vrazila do vzduchu a vzápätí sama zacítila prudký úder do boku. Ďalšia rana zasiahla predlaktie, ktoré Eldh zdvihla pred seba, aby si chránila hlavu. Bolesť bola ostrá a koncentrovaná, útočník zrej- me použil nejakú improvizovanú zbraň, pravdepodobne železnú rúru alebo páčidlo. Z tmy priletela ďalšia rana, no adrenalín, ktorý sa jej vylúčil do krvi, otupil najhoršiu bolesť. Eldh už vedela, kde sa jej protivník nachádza. Vrhla sa dopredu, schmatla ľudské telo a celou svojou váhou sa naň zvalila. Telo narazilo do pletiva chrá- niaceho rozvodňu. Zbraň mu vypadla z ruky a s kovovým rinča- ním dopadla na betón. Eldh sa nevedela zorientovať, zápasenie v tme nepatrilo práve k jej obľúbeným kratochvíľam. Útočník bol zjavne nižší a chudší než ona a podarilo sa mu vyšmyknúť z jej zovretia. Práve vo chvíli, keď urobila výpad ju jej protivník potkol, Eldh spadla dozadu hlavou na tvrdú betónovú podlahu. Zables- klo sa jej pred očami a posledné, čo počula, boli rýchle kroky a zavrzganie dverí. Keď sa otvorili, nevychádzalo spoza nich žiad- ne svetlo. Aj v tuneli vládla úplná tma. Skrat musel vyraziť prúd v celom metre. Rukami habkala okolo seba, až nahmatala kro-

kosvorky. Napľula si do dlaní a chytila oba vodiče. Zvyškový prúd, ktorý cirkuloval v systéme, vnikol aj do nej. Nebol silný, no stačil. Eldh zatvorila oči a snažila sa sústrediť. Poznala viacero spôsobov, ktoré väčšinou fungovali, no najjednoduchšie bolo predstaviť si mačacie oči, svietiace v tme a zvyšok už zariadilo jej telo, ktoré aktivovalo jej schopnosť nočného videnia.

Oči si pomaly privykli na tmu. Miestnosť bola prázdna. Na podlahe kúsok od nej ležal veľký francúzsky kľúč. Namáhavo vstala a prehmatala sa. Našťastie nemala nič zlomené. Vybehla do tunela, dvakrát zahla doľava a dostala sa na južnú koľaj vedúcu na nástupište Medborgarplatsen. Bytosti na úteku mali tendenciu podvedome zabáčať doľava a Eldh si bola istá, že toto nebol obyčajný človek. Malé žiarovky na stenách tunela vydávali tlmené modré svetlo. Zrejme sa spustil záložný generátor a slabá žiara bola pre jej extrémne citlivé oči dostatočným zdrojom, aby celý tunel videla ako za jasného dňa. V diaľke pred ňou sa črtala stojaca súprava metra a odrazu zbadala, ako sa čosi prehnalo poza jej posledný vozň. Vydala sa teda správnym smerom. Eldh sa rozbehla k súprave. V ponurom, blikajúcom svetle vozňa videla niekoľko udivených tvári, ktoré sledovali, ako sa ženie k nástupištu.

Stanica bola plná ľudí. Núdzové osvetlenie žiarilo príliš ostro a Eldh si musela rukou prikryť oči. Stovka fanúšikov klubu Hammarby kričala a bučala, istotne sa práve skončil zápas. Výpadok prúdu ich ešte viac vyburcoval. Medzi klenutými stenami nástupišťa sa ozývali športové pokriky a veršovačky. A nezdalo sa, že by sa niekto znepokojoval alebo dokonca panikáril. Štokholmskí cestujúci boli na podobné situácie viac-menej zvyknutí, dopravné kolapsy boli na dennom poriadku. Eldh sa predierala davom na nástupišti. Vzduch naplnila vlhkosť zo zmoknutých bünd a topánok. Väčšinu ľudí o hlavu prevyšovala, no hoci mala dobrý výhľad, netušila, koho vlastne hľadá. Z reproduktorov sa ozvalo nezrozumiteľné hlásenie. Jediné slová, ktoré zachytila, boli „technická porucha“. Partia mladých chalanov okolo nej začala hlasno skandovať. Hlúčik obďaleč sa k nim pridal a celé nástupište rozozvu-

čal mohutný chorál. Stará pani s nákupnou taškou na kolieskach sa ich neúspešne snažila utíšiť. Kdesi začal štekať pes. Vzadu pri východe zazrela muža, ktorý sa pretláčal cez masu cestujúcich. V ruke zvieral cestovnú tašku, no z miesta, kde stála, nedokázala určiť, či išlo o tú istú tašku, ktorá ešte pred chvíľou spočívala na červenom vozíku. Riskla to a dala na svoju intuíciu. Snažila sa raziť si cestu davom ľudí, no išlo to len veľmi pomaly, tak si natiahla kapucňu na hlavu, zoskočila na koľaje a skrátila sa cestu k východu. Počula, ako na ňu volá niekoľko rozčúlených hlasov, ona si to však nevšímala a pri východe sa opäť vyšvihla na plošinu nástupišta. Vybehla hore schodmi a rozhliadla sa okolo seba. Dážď bol čoraz prudší. Park Björns Trädgård bol ľudoprázdný a schody mešity tiež. Uprela zrak na námestie Medborgarplatsen, vo večernom šere videla rovnako dobre, ako keby bol deň. Napriek slabému nabitíu, by jej to malo ešte chvíľu vydržať.

Zbadala ho. Stál pri taxíku pred hotelom Scandic na ulicích Götgatan. Šofér niečo nedbalo hodil do batožinového priestoru a pribuchol zadné dvere. Potom nasadol do auta, ktoré sa pomaly rozbehlo. Eldh sa pred neho vrhla v poslednej chvíli. Taxík prudko zabrzdil a predným nárazníkom sa jej oprel o stehno. Šofér okamžite vyletel z auta a vychrlil na ňu spršku nadávok. Hovoril lámanou švédčinou a svoj prejav okorenil výrazmi z perzštiny. Na hánkach sa jej ešte vždy blyšťal boxer, taxikár si ho všimol a v momente stíchol. Eldh si strčila ruku do vrecka, obišla auto a otvorila dvere. Zo zadného sedadla sa na ňu prekvapeným pohľadom díval dobre vyzerajúci štyridsiatnik. Vytiahla ho z auta a pritlačila ho o kapotu.

„Polícia! Ak nechceš skončiť zle, spolupracuj!“

Eldh mu roztvorila sako a roztrhla košeľu. Prehmatala mu hrud a brucho, no nenašla nič, len bledý hrudník s riedkym chumáčom chlпов.

„Dopekla!“ zašomrala a pustila vystrašeného muža. Pomýlila sa, hnala sa za týmto tu, zatiaľ čo útočník zostal na nástupišti. Zbabrała to.

KAPITOLA 6

Budík v mobile zazvonil o 05:20. Hlava sužovaná migrénou ho ešte stále bolela. Cítil sa ako po poriadnej opici. Po tých pár hodinách nepokojného spánku sa mu z postele podarilo vyliezť len s obrovským sebazaprením, no nemal na výber. Konečne mu na stavbe dali šancu a nesmel ju premrhať. Súrne potreboval peniaze. Prenajíateľ možno na nájomné ešte pár dní počká, ale energetická spoločnosť Fortum mu už druhýkrát pohrozila, že ho odpojí.

Natiahol na seba špinavé pracovné oblečenie, ktoré ešte nestihlo uschnúť. Zablatené čizmy ležali vedľa čela postele a z chodby k nim viedli stopy zaschnutého bahna. Zhltol zopár kukuričných vločiek a do igelitového vrečka strčil skriptá. Pri troche šťastia sa poobede stihne naučiť na skúšku. Obchodné právo síce Jonasa veľmi nezaujímalo, no zatiaľ sa mu celkom darilo. Školu odjakživa zvládal ľavou zadnou. Všetko, čo si prečítal, mu zostalo v hlave. Obul si čizmy a vyšiel von tak ticho, ako sa len dalo, aby nezobudil mamu.

Zišiel schodmi do stanice Karlaplan, obehol chlapíka v obleku s aktovkou v ruke, prešmykol sa cez turniket a nasadol na metro smerujúce na juh do stanice Bläsut, neďaleko staveniska. Väčšina vozňov zívala prázdnotou. Posadil sa na sedadlo a skôr než vystúpil, stihol si prečítať odsek o autorskom práve a väčšiu časť kapitoly o patentovej legislatíve Európskej únie.

Celé doobedie padal chladný, otupný dážď. Mraky vystriedali niekoľko odtieňov sivej a nad hromadami blata visel hustý opar, pripomínajúci roztrhaný záves. Jonas práve miešal cement, keď mu zazvonil telefón.

„Ahoj, tu Rebecka. Ako sa máš?“

„Dobre.“ Mobil si zastrčil pod kapucňu, kde bolo relatívne sucho a plecami si ho pritláčal o ucho, aby mohol pokračovať v práci.

„A ty?“

„Mám toho teraz dosť veľa. Za týždeň sa mám naučiť celú bunkovú biológiu a imunológiu. Rada by som vedela, ktorý idiot vymyslel takúto štruktúru predmetov. Ale nevádi, keď zo mňa bude primárka a predám svoju prvú nemocnicu, oslávim to dlhou dovolenkou niekde v Gambii a nebudem robiť nič, len leňošiť a sexovať.“

„Ty platíš, ja si to odmakám.“

Zasmiala sa svojím typickým, trochu surovým smiechom, ktorý v ňom ešte vždy prebúdza nežné city. Prerezal vrece s cementom a obsah vyprázdnil do miešačky.

„Čo je to tam za rámus? Ty nie si v škole?“

„Nie.“

„Nemal si dnes ísť na skúšku?“

„Asi to nestihnem. Pôjdem na ďalší termín.“

„V poslednej dobe všetko prekladáš ‚na ďalší termín‘.“

Na chvíľu sa obaja odmlčali.

„Minule som sa ti pokúšala dovolať, ale linka bola hluchá.“

„V dome práve prebieha výmena rozvodov. Museli vypojiť všetky telefónne prípojky.“

Telekomunikačný operátor ho odpojil už pred pol rokom, keď neplatil účty. No v dnešnej dobe na pevnú linku aj tak volali len telemarketingoví predajcovia a matka už dávno prestala komunikovať so svetom. Vlastne sa čudoval, prečo pevnú linku nezrušil už skôr.

„Mobil si mi tiež nezdvíhal. Aj za to môžu rozvody?“

Jonas neodpovedal a do miešačky vysypal ešte jedno vrece.

„V sobotu plánujeme na klinike usporiadať menšiu oslavu. Nepridáš sa?“

„Teraz veľmi nemám náladu na oslavu.“

„Myslím, že tvoja mama by sa potešila, keby si si domov priviedol študentku medicíny. Ona má, na rozdiel od teba, dobrý vkus.“

„To, že si kedysi pred sto rokmi prešla jej inšpekciou, ešte neznamená, že by sa ti to podarilo zas.“

Zavládlo krátke ticho.

„Veď ja ani nehovorím o sebe. Sú tu predsa aj iné dievčatá a ver mi, je si z čoho vyberať. A kto by odmietol drsného chalana s trochu špiny za nechtami? Právnik, ktorý sa nebojí vyksať si rukávy. Úplný sen.“

„A čo ty a Adam?“ chladne zakontroval.

Ticho.

Jonas si z čela otreľ kvapky dažďa. Na obočie sa mu prilepilo trochu blata. Rukavice mal mokré od dažďa a zaľúľané od cementu.

„Zase sa ozvala migréna?“

„Nie.“

„To určite.“ Poznala ho až príliš dobre. „Stále je to rovnako zlé?“

Jonas jej nevládal odpovedať. Za celé tie roky mal súčitu až po krk. Nepomáhal mu, práve naopak, len ho zbytočne dráždil.

„Prepáč, ale mám veľa práce. Potrebuješ ešte niečo?“

Chvíľu mlčala, potom sa odhodlala a opatrne odvetila.

„Ak potrebuješ peniaze, kedykoľvek ti požičiam, to dobre vieš.“

Jonas vypol miešačku a zmes vylial do fúrika.

„Nie, som v pohode, ale aj tak ďakujem. Zatiaľ sa maj.“

„Aj ty a pozdrav odo mňa mamu.“

Kopanie základov bolo dosť náročné a vytrvalý dážď všetko len komplikoval. Jonas sa brodil bahnom s fúrikom plným cementu. Mazľavé blato mal všade, rukavice boli celkom premočené a do číziem sa mu opäť dostala voda. Miroslav práve pilil oceľové prúty. Rozpálené železné piliny okolo neho pršali ako novoročný ohňostroj. Jonas vylial betón do polystyrénovej tvárnice a drevenou palicou z fúrika vyškrabal zvyšky. Nosatý Poliak zdvihol zväračskú kuklu a pozrel na Jonasa.

„Máme kávu, dáš si?“ Hlavou pokýval smerom k jednej z unimobuniiek.

„Možno neskôr.“

„Pracuješ za troch. Ten cement ti neutečie.“

„Chcem to čo najskôr dokončiť, ale vďaka za ponuku.“

„Naozaj nemáš za čo, chlapče. Keď nechceš, tak nechceš, ale len aby si vedel, mňa to nič nestojí.“ Miroslav si zložil kuklu z hlavy,

vložil karbobrúsku do čierneho vreca na odpadky, aby ju ochránil pred dažďom a zamieril k barakom. „Tá káva je tu aj pre teba.“

Jonas zostal stáť na mieste a chvíľu za ním hľadel. Dážď poobede nabral na intenzite a teraz už stavbu bičoval poriadny lejak. Z obočia mu kvapkala voda a celý areál bol ponorený do hustej sivej hmly. Jonas pustil rúčky fúrika a pobral sa za Miroslavom.

V baraku sa sotva dalo hýbať. Vnútri sa tiesnila desiatka robotníkov, ktorí sa prišli skryť pred dažďom. Vzduch bol vlhký, vydychaný a kyslo páchol. Atmosféra bola srdečná, no drsná. Vzduchom lietali poľské a ruské nadávky. Na stavbách strávil dosť času a čo-to sa na neho nalepilo, takže ihneď porozumel, čo si jeho kolegovia myslia o švédskom počasí. Pred pár rokmi pracoval v meste Vallentuna s niekoľkými Poliakmi. Naučili ho zopár slov po poľsky, poväčšine to boli nadávky.

Miroslav si neomylné razil cestu ku kávovaru, našiel zvyšok kávy, ktorý si nalial do hrnčeka. Kývol na Jonasa a predstavil ho svojmu švagrovi Stanislawovi a synovcovi, ktorý sa sem práve prisťahoval z mesta Sosnowiec a teraz vyplňal dokumenty z daňového úradu. Dážď hlasno bubnoval na strechu. Jonas si stiahol rukavice a obzrel si ruky. Končeky prstov mal bledé a pokrčené ako po dlhom kúpeľi. Káva chutila kyslo, ale aspoň ho trochu zahriala. Nikto si ho nejako zvlášť nevšímal. Robotníci prichádzali a odchádzali ako na bežiacom páse. Ak chcel niekto upútať pozornosť, musel sa o to sám pričiniť a Jonas nemal najmenší záujem. Vždy bol skôr samotár.

Na stavbárčine bolo čosi fundamentálne, čo ho priťahovalo. Vláciť a drieť. Nechcel to robiť do konca života, no teraz mu to celkom vyhovovalo. Keď doštuduje, nájde si niečo iné. Keď bol mladší, chýbali mu potrebné kontakty, aby popri škole získal nejakú dobre platenú kancelársku robotu. Nemal možnosť kopírovať papiere v ocinkovej firme ako jeho spolužiaci. K prvej práci na stavbe sa dostal náhodou a svojím spôsobom sa mu to zapáčilo. Minu-

lý semester mu jedna právnická firma z Kungsholmenu ponúkla miesto na polovičný úväzok. Jonasa im odporučil jeden profesor. Nešlo o nič veľké, no bol to krok správnym smerom. Robil všetko preto, aby zapadol. Dedkov starý oblek mu bol primalý, tak si za posledné úspory kúpil v predajni pánskej módy Dressmann bielu košeľu a čierny oblek. Šaty boli lacné, navyše z výpredaja, čo neuniklo pozornosti niekoľkých všetečných kolegýň, no Jonas si to nevšímal a prvé tri týždne prebehli bez problémov. Potom sa ozvala migréna. Jonas začal nesúvisle blábotať a v panike utiekol z kancelárie. Na ďalší deň mu volala šéfka personálneho a žiadala vysvetlenie. Jonas vyšiel s pravdou von a ona ho ubezpečila, že miesto je stále jeho. Ale už jej to počul v hlase. Videl ten súcitný pohľad. Blahosklonný úsmev. Číra tyrania zo strany vzdelaných a dobrosrdečných. Prehnaná pozornosť. Bože, ako to len nenávidel. Jonas sa so svojím trápením viac-menej zmieril, napriek tomu si okolo seba vystaval hrubý múr, ktorý mu neslúžil len na ochranu. Stal sa nepreniknuteľným opevnením, ktoré nielenže nikoho nepustilo dnu, ale ani Jonas sa už nevedel dostať von. Vtedy sa však rozhodol, že zatne zuby, sklopí uši a vráti sa. Sústrastné výrazy sa usadili na tvárach všetkých kolegov, šírili sa po kancelárii ako mor, tým si bol istý. Stal sa tým chlapcom, ktorý to má ťažké, chlapcom bez peňazí. Chudobný invalid. Tejto nálepky sa zo všetkých síl snažil zbaviť už od okamihu, keď mamu odsúdili. Videl im to v očiach. Všetok ten súcit učiteľov, rodičov, spolužiakov. Všetko, čo sa tak úpenlivo snažil vytesniť zo svojho života sa v jedinom momente vrátilo späť. Hneď na druhý deň dal výpoveď. Dostal mzdu, ktorú si odpracoval, plus dva týždne navyše. V tej dobe peniaze nepotreboval tak zúfalo ako teraz, takže im ich prekliate milodary chcel poslať obratom späť, no keď tie bankovky držal v ruke, nedokázal ich vrátiť. Skrátka to nešlo. Musel myslieť aj na mamu, nie len na seba. Na stavbe bolo všetko jednoduchšie. Nikoho nezaujímalo, čo mal oblečené, odkiaľ pochádzal, alebo že sem-tam neprišiel na čas. Sloboda, rovnosť a minimálna mzda.

„Ty, chlapče,“ zakričal na neho Miroslav z opačnej strany miestnosti, „Čo znamená registrované bydlisko?“

„To je miesto, kde bývaš.“

„Díky. Napisz Stockholma w tym oknie.“ Prikázal Miroslav svojmu mladému synovcovi, ktorý ešte stále zápasil so švédskou byrokraciou.

„Czekac,“ zvolal Jonas a podišiel k nim. Očami prebehol po papieroch. „Sem napiš Štokholm.“ Prstom ukázal na prázdnu kolónku. „A Sosnowiec sem. Teda ak je to miesto, kde si býval doteraz. Toto okienko musíš vyplniť tiež, inak ti všetky dokumenty vrátia späť. Czy rozumiesz?“

Nebolo to po prvý raz, čo Jonas pomohol novému prisťahovalcovi vysomáriť sa z bludiska švédskych úradných formalít, s ktorými by si neporadil ani priemerne inteligentný Švéd. Jonas bol študent práva a aj on si najprv musel čo-to naštudovať a zistiť, aby pochopil tento typ formulárov. Spoločnými silami vyplnili zvyšné papiere a ešte skontroloval dokumenty ďalším dvom chlapom, kým si uvedomil, že v unimobunke začalo byť pritesno. Nerád vzbudzoval pozornosť.

„Vďaka,“ povedal Miroslav. „Si dobrý chlapec.“

„Zrobic.“ Jonas hodil plastový pohárik do vreca na odpadky a vyšiel von do dažďa.

KAPITOLA 7

Eldh sa strhla zo sna. Slnéčné lúče prenikajúce cez jediné okno izby jej svietili priamo do tváre. S ťažkým výdychom sa posadila na pohovke a z kopy novín, škatúl od pizze a plechoviek od Coca-Coly vyhrabala slnečné okuliare. Oči mala ešte stále citlivé a podráždené. Denné svetlo jej nerobilo dobre, no slnečné okuliare bolesť trochu zmiernili. Cez okno videla poštára so žltým vozíkom na každodennej ranej pochôdzke. Zatiahla závesy a v rádiu naladila stanicu, ktorá hrávala pomalé hity. Na boku pocítila prudkú bolesť, pravdepodobne mala narazené rebro, ale mohlo to byť aj niečo vážnejšie. Predlaktia boli celé opuchnuté a boľavé, no otvoreným ranám sa jej našťastie podarilo vyhnúť.

Vyzliekla si tričko, vymenila podprsenku a obviazala si predlaktia. Otvorila kuchynskú skrinku a hľadala čistú kávovú šálku, našla však len balík kockového cukru a kvietkovanú misku. S horou špinavého riadu v dreze momentálne nedokázala bojovať. Starý sklenený pohár s logom Coca-Coly bude musieť stačiť. Káva bola prepálená a chutila ako brečka, no vypila ju. Z balenia vytlačila dve posledné tablety Paralenu a podišla k mrazničke. Našla v nej veľké vrečko hranolčekov, ktoré si pritlačila na boľavé rebro, aby zmiernila opuch. Nespomínala si, že by ich kúpila. Museli tam ležať celú večnosť.

Na stenách mala nalepené papiere, novinové články a turistické mapy Štokholmu. Vždy keď okolo nich prechádzala, prebehla ich pohľadom. Boli plné poznámok, postrehov a výstrižkov. Na dopravnom uzle Slussen svietil červený pripínáčik a pri ňom včerajší dátum a čas 22:15. Z inej mapy vytiahla čierny pripínáčik a preškrtila slovo „Gunnar“. Eldh si spomenula na deň, keď ho stretla po prvý raz. Vtedy ešte chodievala so svojím predchodcom, ktorého mala v Spoločnosti nahradiť, aby si postupne zvykla na nový život. Gunnar s tou svojou zlepenou bradou sedel na móle a snil sa vedľa deravej bárky nazvanej Mälarenská prin-

cezná, ktorá bola minimálne taká stará a vetchá ako on. Okolie konferenčného komplexu Münchenbryggeriet bolo jeho revírom odjakživa. V mladosti pracoval v dokoch ako robotník a občas si nahlas zaspomínal na staré časy. Trvalo mnoho rokov, kým si získala jeho dôveru, ale po určitom čase sa s ňou začal deliť o svoje spomienky. Len z času na čas, v malých, nepatrných dielikoch jej odhaľoval skladačku svojho života. Hovoril o tom, ako sa prístav začal prebúdzat', keď si prvé lode preborili cestu roztápajúcim sa jarným ľadom, ako sa zo Štokholmu stalo veľkomesto so všetkými svojimi fabrikami a ako sa ulice zaplnili autami. Gunnar vždy býval hanblivý a obozretný. No zjavne nie dostatočne.

Premiestnila zopár ďalších špendlíkov, označila ich dátumami a na papier si naškriabala niekoľko poznámok a mien. Potom o krok cúvla a celé svoje dielo s odstupom skontrolovala. Toto bolo náplňou jej práce. Alebo aspoň tej časti, ktorá zaberala najviac času. Dávala na nich pozor. Starala sa o to, aby Spoločnosť mohla pomáhať tým najslabším s ich najzákladnejšími potrebami. Z času na čas však narazila na problémy, ktoré bolo treba vyriešiť. Musela vedieť čítať medzi riadkami a zrejme aj tento raz bola čomusi na stole. Čomusi, čo sa jej vonkoncom nepáčilo.

Eldh preverila každý jeden prípad vyhorenia a bola si istá, že je v tom niečo iné ako obyčajné predávkovanie. Všetci boli zo Štokholmu, buď zo štvrti Gamla stan, alebo z okolia Slussen. Nenašla však žiadny vzorec, nič, čo by nejakým spôsobom spájalo časy alebo miesta činu. Prehrabávala sa starými poznámkami v nádeji, že sa jej podarí objaviť nejakú stopu. Počula, ako niekto v kuchyni nad ňou umýva riad. Uvedomila si, že je hladná. Vedela, že chladnička pod varnou doskou je prázdna. Napriek tomu ju zo zvyku otvorila. Pozrela dnu a rozhodla sa, že si pôjde kúpiť kebab.

Keď dojedla, kúpila si všetky denníky a večerníky v predajni zmiešaného tovaru Seven-Eleven na ulici Götgatan. Všetky titulné strany sa venovali jedinej téme, vražde novorodenca v nemocnici. Z odpadkového koša pred divadlom Göta Lejon vylovila denník

Metro a vrátila sa do kancelárie. Teda domov. Sama nevedela, čo to vlastne bolo. Eldh spávala na gauči v kancelárii už takmer dva roky. Byt na ulici Tavastgatan, ktorý pre ňu prenajímala Spoločnosť, by museli odkúpiť a Spoločnosť nechcela investovať takú veľkú sumu. Eldh sa teda musela uspokojiť s tým, že jej platia aspoň kanceláriu. Rovnaký problém trápil všetkých, ktorí neboli súčasťou systému. Bolo čoraz ťažšie žiť bez rodného čísla a Eldh nemala ani peniaze, ani silu zaobstarať si novú.

Začala každodennou rutinou. Najprv si prelistovala všetky noviny. Snažila sa čítať, no oči ju ešte stále boleli. Nadpisy a zvýraznené časti pod nimi sa ešte dali, no textové celky sa jej zlievali a písmená v nich sa prelínali jedno cez druhé. Včera jej oči dostali poriadne zabráť. Citlivé na svetlo boli zakaždým, no doteraz sa nestalo, že by sa jej zrak zhoršil takto drasticky. Zložila si slnečné okuliare. Pomaly starnem, pomyslela si a pomasírovala si spánky. Mala by som si zaobstarať dioptrické okuliare.

Tok myšlienok prerušilo sotva počuteľné bzučanie z kuchyne. Z priestoru za digestorom vytiahla malý, nemoderný mobilný telefón. Zoznam kontaktov bol prázdny a zabezpečenie SIM karty deaktivované. Stisla tlačidlo prijatia hovoru a priložila si telefón k uchu.

„Môžeme sa stretnúť?“

KAPITOLA 8

Pri výkope vládol čulý ruch. Bolo treba položiť výstuže, kanalizačné a vodovodné potrubie a ďalšie rozvody, kým mohli začať s betonážou základovej dosky. Domiešavače už boli na ceste a robotníci pracovali do zodratia, aby všetko stihli.

„Czesc.“

„Czesc, chlapče,“ odzdravil Miroslav. „Už som si myslel, že neprídeš.“

„Przykro mi.“

„Nič sa nestalo.“

Zdvorilé ospravedlnenie po poľsky zvyčajne všetko vyžehlilo. Jonas mal Miroslava rád. V jeho správaní bolo niečo neotesané, no zároveň priateľské, čo Jonasovi vždy zlepšilo náladu. Tvrdá drina na stavbe ho uspokojovala. Len tu dokázal vypnúť mozog, nad ničím nepremýšľať a nechať pracovať len telo. Miroslav ukázal kde a Jonas kopal, nosil, miešal cement, pilil drevo a upevňoval výstuže, až kým mu nestrpili všetky prsty.

„Zostalo pre mňa niečo?“

„Bez obáv, chlapče,“ odvetil Miroslav. „Lepšie neskoro ako nikdy.“

Jonas do seba na obed natlačil niekoľko tyčíniek Snickers a spláchol ich pollitrovkou koly. Bolo tesne pred dvanástou. Už len položiť posledné výstuže a pre dnešok padla. O tretej mal povinnú prednášku a dúfal, že ju stihne. Jonas sa do práce pustil s takou vervou, že si nevšimol jemné náznaky, signalizujúce blížiaci sa záchvat. Slabý tlak, pulzujúci za ľavým okom, nevoľnosť, ani kovovú pachuť v ústach. Za bežných okolností stačilo jediné z týchto znamení, aby všetko nechal tak, zavrel sa v tmavej izbe a dúfal, že zaspí skôr, ako vypukne to najhoršie. Dnes však nič z toho nestihol. Práve stál vo výkope s náručou plnou oceľových prútov, keď sa objavil prvý záblesk bolesti. Ostrý a nemilosrdný. Jonas urobil zopár tackavých krokov a zviezol sa do blata.

„Chlapče, čo ti je?“

Biely blesk chvíľu krúžil dookola, zastal a začal sa rozpínať, akoby chcel zvnútra roztriahnuť Jonasovu hlavu, ktorá prekypovala bolesťou. Povracal sa, potom sa pozviechal na nohy a opäť sa zrútil na zem. Takýto silný záchvat migrény už dlho nezažil.

„Ja...len sa musím...“ Odsotil Miroslava, ktorý mu pribehol na pomoc, a potácal sa preč. Ako v mrákotách sa snažil utiecť zo stavby. Domov. Preč. Preč od všetkých. Preč od seba samého. Od svojej hlavy.

„Chlapče, upokoj sa!“

Nedokončená kostra budovy sa mu vlnila pred očami. Jonas zamieril k otvorenému terénu, no potkol sa a vrazil do buldozéra. Bolesť sa nedala vydržať, opäť ho naplo, vyvracal sa a ruky si z celej sily pritlačil na spánky. Urobil by čokoľvek, aby sa blesk prestal donekonečna rozpínať. Najradšej by si odsekol hlavu, chcel s tým skoncovať raz a navždy. Zakopol o hromadu štrku, počul ako niekto volá jeho meno, napäté výkriky. Oceľový nosník, ktorý k nemu letel vzduchom, nevidel. Ozvalo sa tupé zadunenie a odrazu všetko stíchlo. Bolesť bola preč.

KAPITOLA 9

„Chceš byť rocková hviezda?“

Eldh neodpovedala. Sfékala kávu a čakala na neho.

Muž oproti nej sa uškrnul.

„Ak plánuješ kariérnu zmenu, rád by som o tom vedel ako prvý. Napriek všetkému som ešte stále tvoj šéf.“

Eldh ho ignorovala a pohľad upierala na ulicu Västerlånggatan. Roztrúsené hlúčky turistov objavovali zákutia historickej štvrte Gamla stan, hoci letná sezóna sa už dávno skončila. Kupovali si drahé švédske suveníry vyrobené v Číne a odušu cvakali fotoaparátmi.

„Muž dojedol trojuholník pizze a odpil si z nealkoholického piva. Bol to päťdesiatnik s dokonale uhladeným účesom a širokou tvárou. Mal malé, no ostrážité oči, dlhý nos a okrúhlu čeľusť. Pomyslela si, že v mladosti asi vyzeral naozaj dobre, ale s určitosťou to nevedela, až tak dlho sa nepoznali.“

„Toto je asi najhorší podnik v celom Štokholme,“ prehodil s úsmevom. Dnes mal očividne dobrú náladu. „Na druhej strane, keby ku mne chodili hostia, ktorí sa aj tak nikdy viac nevrátia, tiež by som sa veľmi nesnažil.“

„My sa vraciame.“

„Veď práve preto. Tu máme istotu, že nikdy nenarazíme na niekoho dvakrát. Dokonca aj personál sa stále mení. Žiadny Štokholmčan by sem dobrovoľne nevkročil.“

Nahol sa k susednému stolu.

„Nemám pravdu?“ opýtal sa dámy s bielou šatkou okolo krku.

„Sorry, I don't speak Swedish,“ odpovedala s nezameniteľným nemeckým prízvukom.

„Good food, yes? Hier ist gutes Essen zu erhalten, nicht wahr?“

„Auf jeden Fall,“ odvetila s údivom v hlase. Jeho dokonalá výslovnosť ju zjavne prekvapila.

„Sind sie zum ersten Mal in schönen Stockholm zum Besuch?“ pokračoval s dobre predstieraným záujmom.

„Ja, aber bestimmt nicht zum letzten Mal!“ Koketne na neho žmurkla, natešená, no zároveň v rozpakoch.

„Das hoffe ich.“

Dôverne sa zasmiali.

Staré bosorky ešte zbalit dokáže, pomyslela si Eldh.

„Kommen sie aus der Schweiz?“ spýtala sa. Zrejme spoznala čosi v jeho akcente.

„Nein, meine Dame, ich bin Schwede, so schwedisch, wie es nur möglich ist. Herzlich willkommen zu Stockholm.“ Venoval jej svoj najvrúcejší úsmev a obrátil sa späť k svojej pôvodnej spoločníčke. „Našli sme miesto ideálne pre rockovú hviezdu. Nikto ťa tu nepozná, nie sú tu žiadni otravní fanúšikovia, takže môžeš byť sama sebou. Gratulujem!“ Nožom ukázal na gumovú pizzu, zohriatu v mikrovlnke. „Si hladná? Daj si. Jedlo ako stvorené pre rockovú hviezdu.“

„Ach, už s tým prestaň!“

„Tak si konečne zlož tie slnečné okuliare. Vyzeráš smiešne.“

„Nie.“

„Nie, čo? Nie, že si ich nezložíš, alebo nie, že nevyzeráš smiešne?“

Eldh si hlasno povzdychla, vstala a odišla na toaletu. Keď sa vrátila, práve si v mobile prechádzal nové maily. Počkala, kým skončil.

„Takže, máš pre mňa niečo nové?“ Vložil si telefón do vrečka a pozrel na ňu.

„Obávam sa, že nám ich niekto kynozí. Včera som našla ďalšieho. Telom mu prešlo dvestotridsať voltov.“

Súboj a naháňačku nespomenula, určite by to včerajšie zlyhanie použil proti nej.

„Predávkovanie?“

„Nie.“

„Poznám ho?“

„O tom pochybujem. Patrí k Vyvrheľom. Volá sa Gunnar.“ Pokrčil plecami.

„A čo ostatní, začínajú sa znepokojovať?“

„Neviem, v tomto období je to ťažko povedať. V lete sa často

stahujú z miesta na miesto a nie všetci sa už vrátili. No osobne si myslím, že reči sa ešte nezačali šíriť.“

„Dobre, informuj ma, keď o tom zistíš viac. Ešte niečo?“

„Ani nie, všetko po starom. Trochu chaos, ale nie väčší než tam hore u vás, len menej sofistikovaný.“

„Čítala si dnešné správy?“

„Práve som sa chystala, keď si zavolať.“

Položil na stôl denník Aftonbladet. Na titulnej strane svietil veľký nápis: RITUÁLNA VRAŽDA BÁBÄTKA V PÔRODNICI.

„Tie titulky som už videla.“

Nalistoval presnú stranu a noviny hodil pred ňu. Zložila si slnečné okuliare, no musela si oči zatieniť rukou, aby ju znova nerozboleli. Žmúrila, usilovala sa zaostriť rozmazaný text.

„Požičaj mi okuliare.“ Natiahla k nemu ruku.

Podal jej svojej okuliare s drahým, moderným rámom. V značkách okuliarov sa nevyznala, no podobné si už párkrát všimla na mladých pozéroch.

„Vďaka.“

Hneď to bolo o čosi lepšie, nemusela si oči až tak namáhať.

„Vyzeráš čudne.“

„Že to vravíš práve ty... Pilotky? To myslíš vážne? Milý Elias Borg, mal by si si kúpiť okuliare primerané tvojmu veku. Uvedom si, že už nemáš dvadsať.“ Eldh pokrútila hlavou. „Žeby kríza stredného veku?“

„Ty mi len závidíš, že starnem do krásy.“

„Necháš ma to prečítať, alebo sa tu budeme doťahovať donekonečna?“

„Nech sa páči.“ Borg rozťahol ruky v núkavom geste, potom sa pustil do ďalšieho kúska pizze, ktorá už dávno vychladla. Jeho snehobiely chrup sa zableskol od mastnoty, keď zahryzol do roztečenej kôpky syra.

Eldh zrakom prebehla interview so zdravotnou sestrou a množstvo zbytočných, nič nehovoriacich fotiek nemocnice Karolinska. Pod rozpixelovaným portrétom mladej, plavovlasej ženy stál popis „28-ročná mamička upadla do kómy“.

„Ako to súvisí s nami?“

Borg si oblízal prsty, z vnútorného vrecka saka vytiahol fotografiu a položil ju pred Eldh. Bol na nej vyobrazený stiesnený pivničný priestor. V strede miestnosti stál ocelový vyšetrovací stôl, od ktorého sa odrážal blesk fotoaparátu. Na podlahe ležalo niekoľko prevrátených, vyhasnutých sviečok. Na zemi sa črtala nejasná kontúra kruhu, ktorý autora fotografie zjavne nezaujímal. Borg ukázal na niekoľko sotva viditeľných značiek na jeho vonkajšom okraji.

„Odkiaľ ju máš?“

„Ja si robím svoju prácu a ty si rob svoju.“ Borg sa usmial. „Vyzera to tak, že v najbližších dňoch sa nudiť určite nebudeš.“

KAPITOLA 10

Odtiahli telo nabok a prikryli ho celtovinou. Temeno mal rozbité na kašu a všade bola krv. Nebolo pochýb o tom, že je mŕtvy.

„We can't call the police!“ Trevor sa snažil upokojiť rozrušeného Miroslava. „Nevieme, ako sa volá, nevieme nič! No papers, rozumieš?“ Tisol Poliaka ďalej od zvyšku robotníkov, nechcel vzbudzovať zbytočnú pozornosť. „Môžeme skončiť vo väzení, prison, get it?“

„Nebola to moja vina, bola to nehoda!“ trval na svojom Miroslav. „Zavolajme sanitku!“

„Šibe ti? On tu nepracuje, no papers, no ID!“ zasyčal rozčúlený Trevor. „Ak si náš zamestnanec ublíži, sme za to zodpovední my. You are the fucking stavbyvedúci. Your responsibility!“

Celtovina zašuštala a Jonas sa začal zviechať zo zeme. Šokovaný Trevor stíchol uprostred vety. Polovicu Jonasovej hlavy tvorila tmavočervená, zlepená guča vlasov, úlomkov lebečných kostí a mozgovej hmoty. Krk, sveter, bunda, to všetko bolo mokré, červené a lepkavé. Urobil niekoľko knísavých krokov, vrazil do stohu vriec s cementom a spadol na zem. Obaja muži stáli ako prikovaní, neveriacky hľadeli na Jonasa, ktorý sa opäť postavil. Celou stavbou otriasol divý, zúrivý rev, ktorý sa mu vydral z hrdla, keď zdrapol vrecia cementu a hádzal ich okolo seba ako vančúše.

Potom omdlel.

Prebudil ho zvuk sirén. Sotva sa dokázal pohnúť a okolie takmer vôbec nevnímal. Všetko sa mu zdalo vzdialené a zvláštne príjemné. Vzadu na krku cítil teplo, ležal na mäkkom, hrejivom vankúši. Uši mu zaliala krv, mal pocit, akoby bol pod vodou.

Okolo neho bolo poriadne rušno. Okolo neho a predsa tak ďaleko.

Zvuk sirén.

Tvár mal pokrytú niečím vlhkým a lepkavým. Pomedzi červené prúžky videl rozmazané postavy v žltozelených šatách. Skláňali sa nad ním. Ich výdychy sa spájali do bieleho oparu. Akási sila ho zdvihla do vzduchu a unášala preč. Niekde nad ním rytmicky blikala modrá žiara.

Ešte stále počul sirénu, no teraz znela tlmene. Jeho telo sa s každou zákrutou, zabrzdzením a zrýchlením jemne húpalo. Strohé frázy do vysielacky: „akútny stav, ťažké poranenie, transfúzia krvi, neurochirurg.“ Časť zorného poľa zakrývalo plastové vrečko. Vzdúvalo sa a zahmlievalo v pravidelných intervaloch. Ďalšie vrecká s infúziami sa mu hojdali nad hlavou. Zachmúrené, profesionálne tváre. Hmla, ktorá sa zjavila a zmizla.

Zjavila sa a zmizla.

Zjavila sa.

Zmizla.

Zmes farieb a tieňov. Opäť zatvoril oči.

„Zobúdz sa. Zvýšte dávku anestetika.“

„Už sme mu dali priveľa, veď môže prestať dýchať.“

„Zvýšte dávku a pripravte respirátor.“

Jonasove vedomie blikotalo ako pokazená žiarovka.

Svieti.

Nesvieti.

Svieti.

„Zvýšte dávku. 25 miligramov ketamínu. Kedy príde neurochirurg?“

Neustále pípanie v rôznom rytme a rôznej tónine.

Ťažká, mechanická respirácia.

Nesvieti.

„Kde sa berie všetka tá krv? Zranených je viac?“

„Nemáme žiadne údaje, dokonca ani meno.“

„To predsa nemôže byť jeho krv, toto zranenie je primálne.“

„Mám oholiť viac vlasov? Možno má rany aj inde.“

„Mozgové tkanivo je takmer nedotknuté, nikde nevidím otvorené cievy. Bol tu niekto ešte predou mnou?“

Svieti.

Do tela sa vrátil cit.

Dych, tlkot srdca, končatiny.

„Počkajte. Niečo vidím, tu v kortexe. Podajte mi peán.“

Ktosi sa mu vrátil v hlave. Najzvláštnjšie na tom bolo, že necítil žiadnu bolesť.

„Je to nejaký úlomok.“

Jonas cítil ako mu niečo vyťahujú z hlavy.

Počul, ako to cinklo o kovovú misku.

Zahmlené vedomie sa celkom prebudilo k životu. Ovládol ho hlboko zakorenený, primitívny inštinkt uchrániť to, o čo sa ho snažia pripraviť.

To je moje.

„Toto nie je úlomok, pán doktor.“

„Ukážte, pozriem sa.“

„Vyzerá to ako nejaký implantát.“

Jonas otvoril oči dokorán. Zmes farieb a tieňov. Prižmúril oči na úzke štrbinky a videl ako niekto drží oproti svetlu malú kapsulu.

To je moje.

Svaly v Jonasových rukách sa prebudili k životu. Prsty na ľavej ruke sa pohli.

„Myslíte, že je to z titánu?“

„Zdá sa, že je to poškodené.“

Jonas sa vystrel a schmatol kapsulu.

„Nie je v narkóze?“ Operačnou sálou prebehla vlna paniky.

„Dali sme mu dávku, ktorá by položila aj koňa!“

Vrčiaci Jonas sa pokúšal vstať. Niečo mu zaviedli do krku, napínalo ho na vracanie. Vytiahol si z útrobu dlhú hadičku a chrapľavo zakašlal. Ktosi sa ho snažil zatlačiť späť na operačný stôl. Neúspešne. Jonas vyskočil na nohy a stojan s infúziou a krvou sa s rachotom prevrátil na zem. Urobil zopár neistých krokov a stratil sa za dverami operačnej sály. Jeho zmätené vedomie sa zameralo na jedinú vec. Útek.

Jonas bežal cez nemocnicu Karolinska ako zranené zviera, zúfalo sa snažiac nájst úkryt a olízať si rany. Kontrolu nad telom prevzali inštinkty. Hnal sa chodbami a krvavá zelená operačná rúška za ním viala. Ľudia kričali, niekto sa ho pokúsil zastaviť. Zbadal otvorené okno, vyskočil von a pristál na trávniku. Prebehol krížom cez parkovisko, strhol zo seba kryciu rúšku, vyskočil na cestu, sprevádzaný zúrivým trúbením áut. Musel sa odtiaľ dostať preč, nájst si nejakú jaskyňu, v ktorej by sa mohol ukryť. Ocitol sa pri rozostavanom komplexe neďaleko stanice Norra station. Vyhybal sa ľuďom aj strojom, až prišiel k nedokončeným diaľničným tunelom. Stavbári na neho kričali, ostrý štrk sa mu zarýval do chodidiel. Tričko mal celé špinavé, zakrvavené a rozstrihnuté okolo krku. Hlavu mal oholenú od temena až po krk. Vbehol do servisného tunela a pokračoval pozdĺž nahrubo vysekaných skalných stien. Zem bola plná veľkých hnedých mlák a všade

navôkol kvapkala presakujúca voda. Jaskyňa bola slabo osvetlená zvláštnym sivastým svetlom, no Jonas nikde nevidel žiadne lampy ani žiarovky. Začul hlasy a rýchlo vliezol do menšej ventilačnej šachty.

Stál ako prikovaný, ani nemukol a počúval.

Srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Pomaly sa začal spamätávať, no bolo preňho takmer nemožné utriediť si myšlienky a začať racionálne uvažovať. Všetko sa zbehlo tak rýchlo.

Hlasy už boli len na pár krokov od úzkej šachty.

V ľavej ruke držal niečo ostré. Zvierať to tak tuho, až mu zbeleli hánky. Bola to kovová, sotva dvojcentimetrová kapsula, valcovitá s niekoľkými menšími výbežkami po stranách. Tvarom mu pripomínala chrobáka. Na boku bola trochu preliačená.

Hlasy prešli okolo neho a napokon zmizli v diaľke. Jonas si vložil kapsulu do vrečka a vyliezol zo šachty. Pokračoval tunelom a zbadal malú miestnosť vytesanú do steny. Bolo v nej natlačených zopár červených plechových skriniek, stôl a niekoľko stoličiek, zrejme išlo o provizórnu šatňu a odpočívareň. Jonasa odrazu zachvátil obrovský hlad. Prešiel do mini kuchynky, kde našiel kávovar, džbán vody a polovicu vianočky. Natlačil do seba všetko, čo mu prišlo pod ruku, vianočku, suchú zemľu a dve vrečka instantnej šampiňónovej polievky, ktorú spláchol vodou. Takýto neuveriteľný hlad ešte nikdy necítil. Prehľadal každý kút, ako stopársky pes presnoril červené skrinky jednu za druhou, trhal šaty a topánky, nasypal si do krku pohár soli, zhltol starý banán a dve konzervy nakladanej makrely. Jeho hlad bol neutíšiteľný. Mal pocit, akoby v živote nejedol. Dopil zvyšok kávy, ktorý zostal v kávovare a vrhol sa na vrece cementu, ktoré sa opieralo o stenu tunela. Nabral si plnú hrst' a vtláčil si ju do úst. Suchá, práškovitá hmota išla prehltnúť len veľmi ťažko, zhlukovala sa mu v hrdle, no chuť bola neskutočná. Vzdychol blahom a nabral si ďalšiu hrst'. Čupel nad

vrecom a napchával sa cementom, keď mu pohľad padol na mláku na zemi. Díval sa na odraz svojej zakrvavej tváre. Pomaly mu začínalo svitať. Zovrelo mu hrud' a prenikol ho panický strach.

Mal by byť dávno mŕtvy.

Ešte stále mu v ušiach znel tupý, dunivý zvuk lámajúcej sa lebky. Živo si vybavoval ten zvláštny pocit, keď sa jeho mozog rozmiaždil a on stratil vedomie. Zvyšok tvorili len krátke, útržkovité spomienky.

Opatrne si prechádzal prstom po temene. Zaschnutá krv, veľká chrasta, no nikde žiadna otvorená rana. Nič ho nebolelo, dokonca nenašiel žiadne citlivejšie miesto. Z mláky na neho civel jeho špinavohnedý odraz. Čupel v jaskyni a jedol cement. Jonasovi bola odrazu strašná zima.

V panike vyplúval hrudky cementu, ktoré mu zostali v ústach, kašľal a snažil sa vyvracať.

„Hej, ty! Čo tu robíš?“

Asi dvadsať metrov od neho stál muž so stavebnou prilbou na hlave a svietil Jonasovi baterkou do tváre. Oslepila ho ako diaľkové svetlá v noci na diaľnici. Jonas prudko vyskočil na nohy a utekal hlbšie do tunela. Počul, ako za ním muž v prilbe kričí.

Utekal do útrov horského masívu. Steny tunela boli čoraz neotesanejšie a ostrejšie, akoby ich vykresal nejaký obor. Do uší mu doľahla ozvena výkrikov. Odrazu došiel na koniec cesty, bol v slepej uličke. Robotníci sa zatiaľ prevrúťali len sem. Všade navôkol videl ťažkú techniku, vypnuté reflektory a stavebné nástroje.

Opäť sa zjavilo svetlo baterky.

Krv mu stuhla v žilách, nemal sa kam ukryť, bol zatlačený do kúta. Jonas sa tisol na drsnú kamennú stenu, snažil sa nájsť prasklinu alebo štrbinu, v ktorej by mohol zmiznúť, no hora bola neúprosná.

Hlasy zneli čoraz hlučnejšie, svetelných lúčov, ktoré po ňom pátrali pribúdalo. Zatvoril oči a cítil, ako mu srdce zbesilo búši v hrudi. Pocítil však aj čosi iné. Kontakt. Jeho vedomie prechádzalo cez ruky a prúdilo do hory. Cítil jej cievy, jej usadené horniny, všetky jej trhliny. Hovorila k nemu. Vytesnil všetky ostatné vnemy a pomaly kráčal pozdĺž steny k pravej strane tunela. Objavil slabinu. Našiel ostrý bodec a ukazovákom nahmatal úzku štrbinu.

Tu.

Svetlá ho našli.

Všetky svoje sily sústredil na jediný dobre mierený náraz bodcom.

Kamenná stena sa zrútila priamo pred jeho očami. Dva veľké skalné bloky sa uvoľnili a s ohlušujúcim rachotom spadli na zem. Okolo neho sa zdvihol mrak štrku, menších kameňov a prachu. Na druhej strane steny sa otvoril nový tunel. Jonas vliezol dnu a zmizol.

KAPITOLA 11

Eldh sedela za volantom opla a mierila na Lindigö. Keď došla do cieľa, zaparkovala pri plote pred bielou funkcionalistickou vilou. Bola nesmierne rada, že nebýval v radovej zástavbe, to by nezvládla. Radové zástavby z duše nenávidela. Už len pohľad na ne ju naplňal úzkosťou a prebúdzať spomienky, ktoré by najradšej vymazala. Zhlboka sa nadýchla a zazvonila na zvonček pri dverách.

„Dobrý deň, ospravedlňujem sa, že vyrušujem. Volám sa Viveca Svenssonová a som zo sociálky. Utrpeli ste obrovskú stratu a uvedomujem si, že teraz prechádzate veľmi náročným obdobím, no v prípade úmrtia dieťaťa nám zákon ukladá povinnosť navštíviť a skontrolovať domácnosť. Ide o rutinnú záležitosť, smiem vojsť dnu?“

Muž neodpovedal. Oči mal červené a opuchnuté. Díval sa na ňu prázdny pohľadom, mala pocit, že ju vôbec nevníma. Po chvíli prikývol a odstúpil od dverí. Eldh vošla do chodby, vyzula si čizmy a kabát zavesila na vešiak. Na stene viseli zarámované fotografie usmiateho páru. Prázdny, slnko, horská túra. Ona bola mladšia než on. Blondínka, prirodzene krásna s nákazlivým úsmevom. Bolo na nej čosi nórske. V kúte chodby stál novučičký detský kočík, okolo rúčky bola prehodená malá modrá flísová deka. Opäť sa jej zmocnila úzkosť. Eldh sa ju snažila ignorovať a nasledovala ho do kuchyne.

„Dáte si kávu?“ spýtal sa.

„Rada, ďakujem.“

Do kávovaru na espresso vložil kávovú kapsulu. Jeho pohyby boli mechanické, akoby ho riadil autopilot.

Bol v strednom veku, tmavé vlasy mal na spánkoch prešedivené. Vyzeral strhane, ako po dlhej chorobe, no vyznačoval sa nenápadnou krásou. Eldh sa v oblečení a značkách veľmi nevyznala, no jeho šaty boli očividne štýlové a určite veľmi drahé. Presne ako celý dom. Jedna z mnohých vkusných viliek na ostrove Lindigö.

Eldh vedela, že v prevažnej väčšine vražd a násilia má prsty rodina. Ak nie je páchatelom otec, tak je to najčastejšie strýko, ex-manžel, priateľ, expriateľ, brat a zriedkavejšie matka alebo sestra. A toto pravidlo platilo aj v prípade rituálnej vraždy novorodenca. Eldh vždy začala s vyšetrovaním v rodine, bez ohľadu na okolnosti. Osamelý vrah bez akýchkoľvek väzieb na postihnutú rodinu bol podstatne menej pravdepodobnejší, no aj to sa, samozrejme, občas stávalo.

Vyhľadala si ho na internete. Adrian Savin. Účet na Facebooku mal jediný človek s takým menom, no nebol to ten Adrian, ktorého hľadala. Ďalšieho našla na stránke realitnej kancelárie z Östermalmu. Rovnako sa volal aj všeobecný lekár z Toronta a mladý chalan z východnej Európy vo fialovej košeli. Tri ďalšie fotografie, ktoré jej našiel Google, pochádzali zo stránok realitnej kancelárie. Nedvíhal žiadne z telefónnych čísel, ktoré našla. S prihliadnutím na okolnosti to však nemuselo znamenať, že nepatria jemu. Webová mapová služba ju zaviedla na predmestie Štokholmu a teraz sedela oproti otcovi, ktorý práve stratil svoje novonarodené dieťa.

„Naozaj ma to veľmi mrzí.“ Eldh si vytiahla malý poznámkový blok. „Používame štandardný formulár, ktorý musíme spoločnými silami vyplniť. Je v ňom množstvo otázok, ktoré sa netýkajú priamo vás, preto prosím, majte so mnou strpenie.“

Nič nepovedal, len pred ňu mlčky položil šálku kávy, postavil sa pred okno a hľadel von.

Eldh sa rozhládla okolo seba. V tejto domácnosti neboli žiadne iné deti. Nevidela žiadne hračky, ceruzky, či kresbičky. Na chladničke bol pripnutý obrázok z ultrazvuku. Úzkosť jej znovu zovrela hrdlo. Sťažka preglgla.

„Bolo to vaše prvé dieťa?“

Po chvíli stroho prikývol.

„Ste manželia?“

„Áno.“

„Ako dlho trvá váš vzťah?“

„Dva roky.“

Odpovede prichádzali so zdržaním, po každej otázke nasledovalo hlboké ticho, akoby ho obkolesoval neviditeľný múr.

„Je niekto z vás rozvedený?“

„Pre Mariu je toto prvé manželstvo, ja som bol ženatý pred päťnástimi rokmi.“

„Máte nejaké deti z predchádzajúceho manželstva?“

Pokrútil hlavou.

„Zmenil sa nejako zdravotný stav vašej ženy?“

Opäť pokrútil hlavou.

„Stále v kóme,“ skonštatovala sama pre seba. „To mi je ľúto. Je vo vašej rodine, alebo v okruhu blízkych niekto, kto má problémy s ovládaním agresivity?“

Žiadna odpoveď.

„Problémy v práci? Nevyhrážal sa vám niekto?“

Odpovedal bez toho, aby odtrhol zrak od okna.

„Prečo vzali naše dieťa?“ Otázka bola jednoduchá, takmer naivná. Pýtal sa ako jeden človek druhého. „Prečo?“ Z očí mu vyhrkli slzy a začali stekať po jeho vychudnutých lícach, inak bola jeho tvár celkom nehybná, takmer bezvýrazná.

Eldh nebola pripravená na vlastný príval emócií, príliš veľa vecí jej pripomínalo to, s čím bojovala dlhý čas. Masku sociálnej pracovníčky jej spadla z tváre.

„Dopekla.“ Vstala a podišla k nemu. Otec stál na mieste ako prikovaný, z očí mu tiekli slzy. Eldh ho rozpačito potľapkala po pleci. V hrdle mala obrovskú hrču. „Nemalo sa to stať,“ to bola jediná veta, ktorú zo seba dokázala vysúkať. Potom si rýchlo natiahla čížmy, schmatla kabát a vyšla von.

KAPITOLA 12

Jonas v tuneloch počkal do súmraku, až potom sa odvážil vyliezť von. Ocitol sa na konečnom úseku diaľnice E4, v blízkosti hotela Stallmästaregården. Bol takmer úplne sám. Stierače áut, ktoré okolo neho z času na čas presvišťali, kmitali ostošeť a vodiči mali čo robiť, aby zvládli prudký lejak rinúci sa z oblohy. Dážď mu bičoval tvár, no chlad a vlhko mu vôbec neprekážali, naopak cítil ich očistné účinky. V tomto nečase sa cítil bezpečne, zahalený v živle, ktorý ho ukrýval pred svetom.

Jonas kráčal ľudoprázdnyimi ulicami Nortull a Sveavägen. Odtokové kanály nestíhali odvádzať prívaly dažďovej vody a chodníky a cesty vyplnili obrovské kaluže. Pouličné lampy sa zlovestne kývali vo vetre a popri obrubníku poletoval reklamný plagát. Jonas našiel oranžový pršiplášť s nápisom Skanska, no na topánky také šťastie nemal. Zabočil k parku Vanadislundén, kde narazil na osamelého psičkára, ktorý si všimol jeho bosé nohy. Všade navôkol vírilo lístie. Stromy kvílili a vŕzgali pod ťarchou zúrivej búrky, ktorá poodlamovala vetvičky aj väčšie konáre a tie teraz nehybne ležali na tráve. Jonas prešiel na ulicu Döbelgatan, pokračoval po Luntmakargatan až prišiel k parku Humlegården. Vyberal si zásadne osamelé bočné uličky a keď sem-tam narazil na náhodných okoloidúcich, ktorí sa napriek hroznému počasiu vybrali na potulky mestom, radšej zašiel do najbližšieho vchodu, aby zbytočne nebudil pozornosť. Zástava na poslednom úseku jeho cesty pri Karlavägenskej aleji sa divoko trepotala vo vetre a holé konáre stromov znepokojivo prašťali.

Kľúče mal napodiv stále vo vrecku nohavíc, rovnako ako svoj starý, vode a prachu odolný mobil. Zastal v chodbe a ani sa nepohol. Búrka za oknami naberala na intenzite. Voda, ktorá mu kvapkala zo šiat vytvorila na parketách širokú mláku. Doposiaľ Jonasa ovládali inštinkty; strach, útek a sebazáchova, teraz sa však vrátil do reality.

Mama sedela v tme za kuchynským stolom a fajčila cigaretu. Jonas vošiel do kuchyne a stúpil do niečoho mokrého. Spod chladničky vytekala voda a vzduchom sa šírila pach hniloby.

„Zase nám vypli elektrinu.“

Jonas neodpovedal, len plakal. Mlčky a nevysvetliteľne. Slzy mu stekali po líkach na prsíplášť a padali do roztopenej vody z mrazničky.

Premerala si ho pohľadom, aký už dávno nevidel, pohľadom matky. Potom vstala zo stoličky, vzala ho za ruku a posadila vedľa seba. Zaspal s hlavou v jej lone.

„Mal by si zísť ku kaderničke,“ povedala potichu, zatiaľ čo ho nežne hladkala po hlave.

Do umývadla padali veľké chumáče vlasov. Jonas sa zobudil s myšlienkou, že to všetko bol iba sen, obyčajná nočná mora, no pohľad do zrkadla v kúpeľni ho rýchlo vyviedol z omylu. Polovicu hlavy mal oholenú a vo vlasoch, ktoré mu ešte ostali bola zaschnutá krv a úlomky kostí. Tupé kuchynské nožničky sa húževnato prehrýzali gučami vo vlasoch, keď sa snažil ako-tak zarovnať zubaté končeky.

Vyzeral strašne. Chраста na temene odpadla a hoci si Jonas prehmatal celú hlavu, nenašiel ani stopy po včerajšej nehode na stavbe. Žiadne jazvy, žiadne chrasty, žiadny nerovný povrch. Nič. Mrazivá úzkosť sa opäť prebudila k životu a prebehla mu po chrbte. Prudko zatvoril dverka na kúpeľňovej skrínke, aby viac nevidel ten cudzí odraz v zrkadle.

Zubaté jesenné slnko ožiarilo fasádu domu na opačnej strane dvora. Spoza kuchynského stola videl prúžok modrej oblohy. Kuchyňa bola priestranná, rovnako ako celý ich predimenzovaný byt. Pár kusov nábytku, ktoré im ešte zostali, boli umiestnené pozdĺž stien, akoby čakali na vystaňovanie. Odkedy sa zobudil, mama nepreriekla ani slova, ale občas na neho zaškulila z bal-

kóna, kde stála a fajčila. Jonas sa pustil do upratovania kuchyne, ako keby chcel utiecť pred vlastnými myšlienkami. Vždy, keď si spomenul na udalosti predošlého dňa, všetko racionálne v ňom sa začalo priečiť. Ničomu nerozumel. Nedávalo to zmysel. Dôkladne poutieral mrazničku, nevynechal jediné zákutie, zoškrabal zasúšené zvyšky jedla z mriežky a zo všetkých síl sa usiloval nemyslieť na včerajší nepochopiteľný zážitok. Vyhodil do koša rozmrazené potraviny a začal čistiť chladničku. Všetko z nej vybral, vyumýval plastové poličky a lišty, oškraboval a drhol. Bezmyšlienkovite zjedol všetko, čo v chladničke našiel. Zošúverenú mrkvu, posledné zvyšky majonézy, nakladané slede z leta a malý pohár červenej repy. Neutíšiiteľný hlad ho opäť ovládol. V špajze našiel kukuričné vločky, sušienky, pol balíčka makarónov a múku. Prestal upratovať a vrhol sa na komoru ako vyhľadovaný lev. Natlačil do seba všetko, čo mu prišlo pod ruku. Prášok do pečiva, suché droždie, celé balenie guľatozrnnej ryže.

Mama stála vo dverách a sledovala ho pohľadom.

„O tú elektrinu sa postarám,“ povedal tichým hlasom, zatiaľ čo vylizoval pudingový prášok, starý najmenej desať rokov. Neočakával žiadnu odpoveď, povedal to viac-menej pre seba a znelo to ako výzva. „Dlžia mi peniaze.“

KAPITOLA 13

Trevor vyzeral, akoby práve videl ducha. Bol zmätený a snažil sa spracovať to, čoho sa stal svedkom.

Situácia bola čoraz zamotanejšia.

Jonas počul, ako sa niekto v telefóne snažil zohnať stavbyvedúceho.

Nič nešlo podľa plánu.

Jonas sa prešiel hore-dolu po unimobunke a čakal na Angličana, ktorý niečo nezrozumiteľne bručal do mobilu. Napokon neochotne položil.

„Dlžíte mi peniaze.“

„Ehh, what?“

„You owe me money.“

„Ehh, yeah, ehh, no. Who are you?“

Jonas mlčal. Neprišiel sa sem hádať. Jediné čo chcel, boli peniaze, ktoré poctivo zarobil.

Trevorov mozog bežal na plné obrátky. Práve prežil jeden z najhorších dní vo svojom živote. Videl, ako sa mŕtvy muž postavil na nohy. Muž, ktorý to skrátka nemohol prežiť. Vraveli to aj privolaní záchranári.

A ten istý muž teraz stál pred Trevorom, akoby sa nič nestalo. Čo to má znamenať? Bola tu polícia, zapečatila celý areál, očakával kontrolu z Úradu bezpečnosti práce, dokonca prišli aj reportéri a kládli mu nepríjemné otázky. Robotníci boli rozrušení, stratil kontrolu nad stavbou, domiešavače sa museli otočiť na ceste a jeho šéfovia zúrili.

„Sorry, ja som ťa nezamestnal.“ Trevor sa začal nekontrolovane potiť. Ak sa niekto dozvie, že ten chalan tu pracoval načierno,

skončím v base. „Ty tu nepracuješ. No contract, no money. Sorry, kid.“

„Dajte mi moje peniaze.“ Jonas podišiel o krok bližšie. Jediné, čo ich od seba delilo, bol haraburdami zahádzaný sadrokartónový kváder. Jonas bol dobre stavaný a takmer dva metre vysoký. Agresivita nikdy nepatrila k typickým črtám jeho osobnosti, no teraz sa čosi zmenilo.

„I can't... I've never...“ Trevor inštinktívne cúvol.

„Moje peniaze,“ zasyčal Jonas. Znelo to, ako keby mu práve dal poslednú šancu.

„Get the fuck out of here!“

Jonas videl všetko na červeno. Zmocnila sa ho neopísateľná zúriivosť, ktorá zbúrala všetky doterajšie zábrany. Schytil sadrokartónový stolík a odhodil ho nabok. Náradie, skrutky a odpadky narazili do steny a s hrmotom sa rozkotúľali po podlahe.

„I've got no money in here, I swear!“ Angličan zaspätkoval a prikrčil sa v kúte.

Jonas sa nikdy predtým necítil taký slobodný. Taký silný. Taký spravodlivý. Zdemoloval všetko, čo mu stálo v ceste za korisťou. Rozlámal kancelársku stoličku, Angličanovi vyšklbol z rúk skrutkovač, ktorým sa neúspešne pokúšal brániť, keď sa Jonasova zlosť obrátila proti nemu. Jonas sa nikdy predtým nepobil. Jeho pohyby neboli trénované, chýbala im svižnosť zápasníka. Bolo v nich len špinavé, brutálne, neohrabané násilie. Mlátil a kopal, trhal a mliaždil toho malého, zbytočného červa v kúte.

Týčil sa nad zneškodnenou korisťou a lapal po dychu. Hánky mal celé rozbité a do jednej ruky mal vrazenú polovicu pera. Trevor sa ním zrejme pokúšal brániť. Keď pero vyťahoval, sotva to pocítil. Vyšiel von do dažďa. Zúriivosť ním ešte stále lomcovala. Rozhliadol sa po rozbahnenom bojovom poli. Potom sa obrátil, celou silou sa zaprel do steny unimobunky a s revom ju zvalil.

Rozbehol sa preč. Zúrivosť ho opustila, no adrenalín mu stále prúdil v krvi. Utielol zo stavby, prebehol krížom cez diaľnicu a pokračoval okolo priemyselnej štvrte Slakthusområdet. Kvapky dažďa mu stekali po tvári a chladný vzduch ho pálił v pľúcach. V žilách mu prúdila voľnosť a sloboda. Bol šťastný a na smrť vystrašený zároveň. Mal pocit, akoby po prvý raz v živote získal kontrolu nad vlastným telom. Konečne mohol dýchať. Prekročil koľajnice pri štadióne Globen, šialeným tempom sa prehnal cez námestie Gullmarsplan a namieril si to k zálivu Årstaviken.

Odrazu precitol a ozval sa v ňom zdravý rozum. Ublížil človeku. Možno ho dokonca zabil. Celkom sa prestal ovládať. Prečo to vlastne spravil? Pre peniaze? Z jeho najhlbšieho vnútra začal vyvierať silný pocit viny. Toto nebol on. Jeho ruky boli celé od krvi. Tmavej, lepkavej krvi. Čo to urobil? Pribehol k pobrežiu a horúčkovo si začal zmývať krv z rúk. Tmavočervené striekance mal aj na hrudi a ramenách. Strhol zo seba bundu v zúfalej snahe zbaviť sa spolu s ňou prehĺbujúcej sa viny. Prílív so sebou priniesol hrubú vrstvu plastových nečistôt, ktoré sa húpali na hladine. Drhol a škriabal sa, až kým nebol celkom čistý. Na rukách nenašiel jedinú ranku, jediný škrabanec. Miesto, v ktorom mal zapichnuté pero bolo celkom zahojené. Ako keby sa nič nebolo stalo. Ako keby prežíval nočnú moru, z ktorej sa nedokáže prebudiť. Nič už nedávalo zmysel.

Po plážovej promenáde prebehli dvaja bežci a Jonas sa skryl medzi betónové piliere. Ich chladný, drsný povrch ho upokojoval.

Keď sa jeho napäté svaly trochu uvoľnili, začal sa triasť na celom tele. Pozrel na svoje ruky. Čo je vlastne zač? Trasúcimi sa prstami vytočil číslo jediného človeka, ktorému sa mohol zveriť.

„Ahoj, to som ja. Stretneme sa?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.